

LBRIS

We know
books

GABRIEL TEOFILOS

ARIPI DE LUMINĂ

POVESTIRI VINDECĂTOARE
DESPRE ARHANGHELI

BUCUREȘTI, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEOFILOS, GABRIEL

Aripi de lumină : povestiri despre arhangheli / Gabriel Teofilos, -
București : Editura Daksha, 2024
ISBN 978-973-1965-86-4

2

Copyright© Gabriel Teofilos

Copyright© 2024 Editura DAKSHA - Mysterium Books srl
Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în
exclusivitate editurii DAKSHA.

Editura Daksha
0726.334.721
comenzi@edituradaksha.ro
www.edituradaksha.ro

Editor: Sorin Hurmuz

CUPRINS

ÎNGERUL PĂZITOR.....	7
Arhanghelul RAFAEL.....	17
Arhanghelul GABRIEL.....	31
Arhanghelul MIHAIL.....	43
Arhanghelul ZADKIEL.....	65
Arhanghelul URIEL.....	79
Arhanghelul SANDALPHON.....	93
Arhanghelul METATRON.....	105
Arhanghelul RAGUEL.....	117
Arhanghelul RAZIEL.....	127
Arhangheliile MIHAIL și ZADKIEL.....	131
Arhanghelul JOPHIEL.....	135

LBRIS

We know
books

ÎNGERUL PĂZITOR

Povestea fetei și a Îngerului ei păzitor

Într-un colț magic al lumii, unde poveștile și visurile se împletesc cu realitatea, trăia o micuță fetiță cu inima plină de speranță și ochii scânteietori de curiozitate. În fiecare seară, înainte de a adormi, ea își îndrepta privirea către cer, murmurând o rugăciune simplă, cerând protecție și ghidare.

Într-o noapte, când luna își revărsa lumina argintie peste lume, în camera ei modestă și caldă, apăru o prezență strălucitoare și blândă. Era îngerul ei păzitor, o ființă de o frumusețe neasemuită, cu aripi diafane ce răspândeau o lumină caldă și liniștitoare.

Fetița, privindu-l cu admirație și uimire, simți cum frica și neliniștea se topesc în inima ei. Îngerul, cu o voce dulce ca susurul unui izvor, îi vorbi: „Micuța mea, sunt aici pentru a te veghea. În fiecare noapte, stelele și eu îți păzim somnul, iar în fiecare zi te călăuzim cu dragoste și înțelepciune.”

Fetița, cu o inocență pură, îi răspunse: „Îți mulțumesc, îngerășul meu. Te simt mereu lângă mine, chiar și atunci când sunt tristă, mă gândesc la tine și mă simt mai bine.”

Îngerul păzitor, mișcat de cuvintele ei, îi atinse

ușor fruntea cu vârful degetelor sale luminoase, împărțându-i o parte din lumina și căldura sa. „În inima ta curată și plină de iubire, vei găsi întotdeauna puterea de a înfrunța provocările vieții. Eu voi fi mereu aici, să te sprijin și să te încurajez.”

De atunci, fetița nu se mai simți niciodată singură sau speriată. Ea știa că îngerul ei păzitor o veghea din umbră, ghidând-o prin viață cu o mână invizibilă, plină de iubire și înțelepciune.

În fiecare seară, înainte de a adormi, ea îi șoptea o rugăciune de mulțumire, simțindu-se în siguranță și iubită. Povestea ei și a îngerului păzitor deveni un simbol al speranței și al credinței neclintite, o amintire că, indiferent de greutatea vieții, nu suntem niciodată singuri și suntem mereu protejați.

Împletiri de destin: călătoria Mariei prin inima lumii

Pe lângă Maria și îngerul său păzitor, lumea în care trăiau era populată de personaje de o rară frumusețe sufletească și complexitate.

Elion era un bătrân înțelept, custodele pădurilor

ce înconjurau satul. El a învățat-o pe Maria despre ciclurile naturii și despre cum să asculte cântecul pădurii. Ochii săi profunzi ascundeau povești nespuse despre anii petrecuți sub bolta copacilor. Înțelepciunea lui era o comoară pentru cei dispuși să învețe despre tainele naturii.

Liora, țesătoarea de vise, era o femeie misterioasă care locuia la marginea satului, într-o căsuță acoperită cu iederă. Ea țesea covoare magice despre care se spune că puteau să-ți arate visele cele mai adânci în timp ce dormeai pe ele. Maria a fost fascinată de aceste covoare și de poveștile pe care Liora i le spunea, fiecare țesătură având propria sa legendă.

Simeon, cel care contempla stelele era un tânăr poet care adesea se retrăgea noaptea pe colinele înalte, unde scria ode în onoarea stelelor. El credea că versurile sale ajută stelele să strălucească mai puternic în noaptea întunecată. Maria și Simeon au petrecut multe seri împreună, vorbind despre univers și despre rolul fiecărui suflet în țesătura destinului.

Seraphina, cea care dansa plină de grație lângă apă, era cunoscută în sat pentru dansurile sale interpretative de pe malurile râului. Mișcărilor ei grațioase păreau să modeleze cursul apelor, iar

spectacolele ei atrăgeau locuitorii satului, care veneau să se minuneze de armonia creată între om și natură.

Acești patru aliați ai destinului și ai naturii au țesut împreună cu Maria și îngerul ei păzitor o pânză de povestiri care a modelat nu doar sufletele lor, dar și pe ale tuturor celor care au avut privilegiul să-i cunoască. Fiecare personaj a adus o nouă fațetă a înțelepciunii și frumuseții lumii, adăugând noi straturi de semnificație și emoție în povestea Mariei.

Într-o seară târzie de primăvară, când florile de câmp își împrăștiau parfumul sub razele lunii, Maria și îngerul său păzitor, aflându-se într-o călătorie pentru a descoperi mai multe despre propriul destin, au decis să viziteze locurile unde Elion, pădurarul înțelept, își petrecea zilele.

Ajungând în inima pădurii, acolo unde copacii vorbeau despre veacuri, Elion i-a întâmpinat cu un zâmbet cald. Sub lumina stelelor, Elion a povestit despre ciclurile vieții și despre cum fiecare frunză, fiecare ramură joacă un rol esențial în păstrarea echilibrului naturii. Maria a ascultat, fascinată, simțind cum legătura ei cu pământul se adâncește.

Pe drumul de întoarcere, au trecut pe lângă căsuța Liorei, țesătoarea de vise. Luminile erau aprinse, și

prin fereastra deschisă, Maria putea vedea covoarele colorate întinse pe jos. Îndrăznind să intre, Liora i-a întâmpinat cu o poveste țesută într-unul dintre covoare, care arăta un cer plin de stele în mișcare. Fascinată de frumusețea artei ei, Maria a promis să revină și să învețe mai multe despre puterea viselor și a speranțelor.

În zilele ce au urmat, Maria și îngerul ei s-au întâlnit cu Simeon, cel care contempla stelele, pe colinele din jurul satului. Sub bolta cerească, împărtășind versuri dedicate constelațiilor, Simeon a arătat cum cuvintele pot atinge sufletele și pot lumina întunericul. Poveștile sale despre stelele călăuzitoare au umplut inima Mariei cu o dorință arzătoare de a-și urma propriul destin.

Ultima întâlnire a fost cu Seraphina, dansatoarea grațioasă, la râul care traversa satul. În timp ce Seraphina dansa, apa părea să o urmeze, creând valuri și vârtejuri în ritmul mișcărilor ei. Maria, văzând cum natura și omul pot coexista într-o armonie perfectă, a simțit o nouă conexiune cu lumea din jur.

Reîntorcându-se în sat, Maria a reflectat la călătoria sa alături de îngerul său și la înțelepciunea împărtășită de noii săi prieteni. Fiecare dintre ei i-a

oferit o perspectivă diferită asupra vieții și asupra propriei destinații. Cu sufletul mai bogat și inima plină de speranță, Maria a știut că fiecare pas pe care îl face este unul călăuzit nu doar de îngerul său, dar și de legăturile profunde pe care le-a țesut cu acele spirite minunate. Așa înconjurată de prieteni și de magia care părea să țâșnească din fiecare colț al lumii sale, Maria a continuat să meargă pe drumul ei, mai încrezătoare și mai plină de iubire ca niciodată.

Sub aripa Îngerului Păzitor: lumina care învinge furtuna

Pe tărâmul unde soarele își trimite ultimele raze peste colinele verzi, locuia un băiețel pe nume Luca. În lumea lui plină de imaginație și joc, Luca avea un prieten nevăzut de ceilalți, un înger păzitor ce-i șoptea povești la ureche în serile liniștite.

Într-o zi, în timp ce Luca se juca pe câmpul de lângă casă, cerul s-a întunecat brusc, iar vântul a început să sufle cu putere, aducând cu el nori grei de furtună. Luca, pierdut în jocurile sale, nu observase

cum ziua se schimbă în noapte într-o clipă. În timp ce primele picături de ploaie începeau să cadă, mici și reci, băiatul s-a simțit pentru prima dată pierdut și speriat.

„Nu te teme, Luca,” a șoptit îngerul, apropiindu-se de el sub forma unei lumini calde ce pătrundea prin frunzișul învăluit de ploaie. „Sunt aici să te protejez.”

Cu încurajările îngerului, Luca și-a adunat curajul și, ghidat de lumina ce părea să danseze prin ploaie, a început să meargă spre casă. Drumul părea nesfârșit și plin de obstacole; micile râuri formate de ploaie îi îngreunau pașii, iar vântul îi șuiera aspru în urechi. Cu toate acestea, vocea îngerului răsuna ca un cântec liniștitor, încurajându-l să meargă mai departe.

„Privește înainte, Luca. Fiecare pas pe care îl faci te aduce mai aproape de siguranță,” îi repeta îngerul necontenit. Pe măsură ce se apropiau de casa ce părea acum o fortăreață în noapte, Luca simțea cum frica îi este înlocuită cu o senzație de triumf. Își depășise temerile, iar asta îl făcea să se simtă mare, aproape invincibil.

Când au ajuns în sfârșit acasă, ușa s-a deschis și mama lui Luca l-a îmbrățișat strâns, ușurată să-l vadă teafăr. „Am știut că te vei întoarce în siguranță,” îi spuse ea, cu lacrimi de ușurare.